

SETMANARI DE LITERATURA, NOVAS Y ANUNCIOS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya.

SORTIRÀ LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. . » 2 »
Extranjery
Ultramar. . » 10 l' any.

Director: D. JOAN BRU SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de Petritzol, 6, quart.
Despatx: de 12 a 2.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent. . . 0'10 Ptas.
» atrassat. . . 0'15 »
» » pera
los no suscrits. . . 0'20 »

NOSTRAS INSTITUCIONS

Las instituciones catalanistas sembra que cada dia van en augment, arrelantse los ideals de nostra causa en lo cor verje del jovent que en un esplet de entusiasme, fugint de las xarxas estesas pels polítichs á la madrilenya, s' apressan igual qu' un aixám d' aucells, á aixuplugarse sota 'ls plechs de la bandera catalana.

Molt nos plau veurer la marxa progressiva de tot lo que tendeix al millorament de nostra patria; molt nos alegra sentir aquest esclat fogós de la joventut, perque ella es la única representant de la abnegació y 'l desinterés, acreditant aixís, que 'l regionalisme no té, com alguns mal intencionats suposan, miras mesquinas; que no 'ns mou á tots los que ab enardiment breguém per ell, la ambició de alcansar lo que ab mérits no lograriam; sino lo desitj de redempció per nostres drets un jorn usurpats en aquest sigle que tant de llibertat se parla.

Nosaltres, joves encara, pero ab la sólida y ferma convicció en nostras creencias, al veurer del modo que aquest aire nomenat *Catalanisme* s' aïrela, extenentse sas arrels per tot Catalunya, no podém menos que sentir una alegría inmensa que 'ns fa vibrar las fibras del cor y 'ns impulsa, portats del entusiasme, á cridar en alta veu: —Patria, encare t' estimém!

La joventut, donchs, deu seguir pel bon camí que ha emprés, estudiant ab carinyo totas las necessitats dels cata ans, perque ella ha de esser la successora de la pléjada catalanista que avuy la

guia, y en l' esdevenir la redemptora de la nostra regió. Trevalli, lluyti ab coratge; no s' ensopeixi, ni s' arredri als embats de sas empresas; no li fassin mella los esculls que trovi en sa via que, ab la fe al cor y 'l coneixement de causa, no dubti donarán fruit sos afanys quan menos pensi.

Que 'ns perdónen nostres llegidors aquesta petita digressió y entrém de ple á lo que l' epígrafe del present mal filat escrit nos ordena.

Las nostras instituciones, si bé cada dia, com ja hem dit, van augmentant, no 's cregui may que 's degui al continuo torneig, á la escalfor del foch de nostres ideals coberts per una capa de cendra que de tant en tant esventém, revifant son caliu; sino á la veu natural y espontánea del que via oprimít y está desenganyat de tota política. Pero aquestas instituciones, no son á nostre humil criteri tal com haurian d' esser. En totas ellas, los actes polítichs escassejan d' una manera notoria, tant que lo dia que se 'n celebra un, apenas logra ferse públich, no arrivant, per lo tant, á cridar la atenció del altres partits, ni menos de las masses indiferents.

Las nostras instituciones no son políticas conforme deurian d' esser. Ab una vetllada literaria més ó menos agradable, se contentan molts catalanistas; se creuhen que explicant uns quants datos de la nostra brillant historia, ó apostrofant de la ritual forma, ben coneguda de tots, als que van agarrotarnos, usurpantnos nostras sagradas llibertats, ja han complert ab sa missió, ja han fet un acte en pro de nostres ideals y á fé de Deu que molt se n' hi falta.

No es que no siguém amants de la literatura;

no es que no la estimém com lo qui més; molt al contrari, la volém, puig ella es la veu de tots los sentiments, pero no es ab versos com se propaga avuy dia un ideal; no es ab cançons, trovas etc., com deu imbuir-se en los joves cervells, sino d' una manera més pràctica, més apropiada á las actuals corrents de la societat, perque en la vida tot evoluciona, tot, si no en lo fondo en la forma sofreix una modificació, y la joventut d' avuy no es com la d' ahir, com lo modo de apreciar lo be per la humanitat es diferent del dels nostres avis.

Avuy que tant dona que dir la cuestió social per exemple, en los centres catalanistas, deurian donarse conferencies, buscant la incògnita d'aquesta tant manosejada ecuació, simpatisant ab la massa obrera, no ab la gent de lletres solzament, en una paraula, portantnos ab més senzillés, pero sí ab més política.

Donant conferencies, resolvent los problemas que avuy cridan l' atenció de sabis y profans, donant á coneixe als no catalanistas, pero sí catalans las ventatjas que 'l regionalisme reporta; nos fariam mereixedors á las simpatias dels bons patrieis, d' aquells qu' estiman sos drets y volen sas llibertats y tindriam un planter d' oradors pera fer propaganda regional que tanta falta nes fan.

IGNASI IGLESIAS.

À UN AMICH POETA

He passat una tarde deliciosa
 escoltant com parlava murmuriosa
 per ta boca la musa del amor
 y 'l geni de la patria que 't dictava
 lo valent *surge* de ma patria esclava
 y retreya las glórias de l' avior.

¡Cóm t' ervejo amich meu la flama pura
 que lo teu front il·luminant, fulgura
 dintre tos ulls parpellejants estels,
 quan recitas ab veu clara y ardenta
 tas estrofes ahont vibra ben potentia
 la devallada inspiració dels cels!

Salut, poeta, que mon cor admira;
 no separis de tu la dolça lira
 quan te l·lensis del mon per la corrent;
 sobre ton pit com adorada esposa
 abrassala ab l' amor que sempre glosa
 ressonant del teu cor lo batement.

Y si del món la encabritada ona
 sobre ta nau, lleó que s' abrahona,
 se l·lensis en desfeta tempestat,
 canta amorós y l' ona escumejanta
 s' amansirà de sobte y á ta planta
 s' ajeurá com esclau humiliat.

No abandonis la parla dels teus avis
 que tan melosa raja de tos llavis;

la parla forastera no t' escau.
 Ab la dicció de 'n Ausias March vestida
 ta musa volará com au ardida
 per lo cel de la patria sempre blau.

Avant, amich, seguint aquesta via
 ton front coronará la poesia,
 la verge de tos somnis riolers;
 y la patria del cor al contemplarte:
 —Vina, dirá, fill, vull abrassarte;
 ja no t'inch per donarte més lloers.

P. REQUESSENS.

¿QUÉ PASSA?

Un grupo que 's va engrossint per moments, intercepta la circulació. Tots los nassos miran en l' ayre y tots los ulls oberts fins á la hipérbole, son dirigits á explorar los pisos superiors de una casa de inofensiva apariència.

Varias veus: —?Ahont diu? —Per aquí. —No, per allí. —¿Cóm deya? —Oh, no ho sé. —Veurá, miri. —¿Ahont? —En direcció al cap del meu dit. —¿De debó? —¡Ay!... ¡Home, miri ahont posa 'ls peus! —¿Qué hi ha? —Lo senyor ho sab. —Jo no sé res; ara arribo. —¡Uix ahont va aquest homenot! —Es lo que jo li dich —¡Qué ha de ser, home! —¡Pás, pás! —Jo crech qu' es en aquell balcó...

Un transeunt, *filosofant*: —Oh! que n' es de ximple la gent!... (*A un que está aturat*): —Y donchs, ¿qué hi ha?

Lo que está aturat: —No sé res. (*Forman grupo*.)

Un treballador, *á una senyora que li fa preguntas*: —Diu qu' es al tercer pis.

Un senyor que sembla persona important; —Al segon.

La senyora: —Pero, ¿qué ha passat?

Lo senyor important: —Del cert, encara no se sap.

Un reporter, *precipitantse en mitj del grupo tot content*: —¡Té, una desgracia!...

Lo senyor important: —¿Una desgracia? ¡N' estava segur! ¡Com que deixan á las criaturas que s' aboquin al balcó!...

Lo reporter: —Una criatura que ha caygut de un balcó? ¿Qué té detalls?... Dispénsim, jo soch periodista! No m' amagui res!

Un municipal: —Arriba ó abajo, no se aturen.

Lo transeunt, *al municipal*: —Sí; com més los ho dirá...

Lo municipal: —Bueno, bueno; despejen.

Lo transeunt: —Oh, no tingui por que se 'n vagin.

Lo municipal: —Pues comienza por anarsen usted.

Lo transeunt: —¿Jo? ¡ara sí que m' ha agradat! (*Arroñsant las espalllas*.) ¡Vaja una autoritat!... Quins modos!

Lo reporter: —Diu qu' es á n' aquell balcó?

Lo senyor important: —Sí, 'l que fa dos; aquell qu' es obert.

Lo reporter: —¿Aixís es al segon pis?

Un aprenent adroguer: —No senyor, al tercer.

Lo reporter: —¡Ah! ¿tu ho saps, noy? Jo soch periodista. No m' amaguis res!... ¿Quina edat tenia la criatura?

L' aprenent: —¿Quina criatura?

Lo reporter: —La que ha caygut.

L' aprenent: —Ah! ¿ha caygut una criatura? ¡Ja m' ho semblava á mi!

Lo reporter, *desesperantse*: —Ningú sab res, ni 'ls uns ni 'ls altres!

Lo transeunt: —Ningú sap res de lo que ha passat y tothom vol tenir rahó y qu' es ximple la gent, Deu meul...

Lo reporter: —Vaig á preguntarho al porter... Li diré que soch periodista... li faré dir tot! (*Se n' entra á la escala.*)

Una fornera: —¿Al segon pis diu?... Jo coneix la senyora.

Lo municipal: —*Vatcha arriba ó abajo.*

Varias veus: —¿Vosté la coneix?

Un pillet: —¿Pero si ha sigut al tercer!

La fornera: —Jo 'ls hi porto 'l pa ¡Es una pessa la tal senyora! A n' al seu marit n' hi fa de totes!

Lo reporter: —Lo porter no hi es ¡quina desgracia! He volgut preguntar á una criada que baixava l' escala y no l' he entesa de res... era tartamuda!

La fornera: —Si molt convé devia estarse ab lo *romanso*...

Lo reporter: —¿Qui?

Un senyor amable: —La senyora de aquí dalt.

Lo reporter: —¿Una dona que ha sigut sorpresa ab lo seu amant! (*Pren notas*) Escolti ¿com se diu? No més publicaré las inicials. ¿Qué fa lo seu marit? ¿De quin color té 'ls cabells?... ¿Cóm vesteix? ¿Quinas son las sevas costums?

Lo senyor important: —Un amant!... Deuria voler fugir pel balcó!... ¡Trist exemple de la disolució de las nostras costums!...

Lo reporter, *prenent notas*: —Una fugida pel balcó! Tot s' explica ¡d' aixó encare 'n sortirà un folletí de sensació! (*Al senyor important*) ¿Qu' anava armat lo marit?

Lo senyor important: —No li sabria dir; no obstant es de creure...

Lo pillet, *á un subjecte que li dona una empenta*: —¿Ahont anéu tant depressa? No va poch disparat!

Lo reporter, *tot escribint*: —Hi han hagut disparos! ¡Aixó se grós! ¡Oh graciasá mi tots los details d' aquest succés lamentable arribarán á coneixement del públich.

Lo municipal: —*Vatcha, señores, desprén.*

Un vehí, *que ho ha vist tot*: —Ella la tenia aixís, fora del balcó.

Lo reporter: —¿Fora del balcó? ¡Aixó fá esgarriar!

Lo vehí, *que ho ha vist tot*: —De promte, ¡plaf! la deixa anar

Lo reporter: —¿Oh!

Lo vehí: —Y ha caygut desde 'l tercer pis al mitj de l' acera.

Lo reporter: —Decididament, es del tercer pis.

Lo vehí: —Per fortuna no passava ningú. Lo municipal l' ha recullida

Lo reporter: —¿Y que n' ha fet?

Lo vehí: —Oh, no ho sé.

Lo reporter, *apartantse per pendre notas*: —«L' han recullida tota sagnant del mitj de l' acera y desseguida ha sigut objecte de tota mena de cuydados..»

Lo vehí, *que continua explicantse*: —M sembla que la deuen haver pujat altre cop al tercer pis.

Un arriuat de nou: —¿L que?

Lo vehí: —L' alfombra

Lo transeunt: —¿Se tracta de una alfombra!... Deu meu, qu' es ximple la gent! (*Al senyor important.*) ¿Y per aixó fa més de un quart que vosté s' está aquí?

Lo senyor: —¿Y vosté?

Lo reporter, *sempre escribint*: —«Se dupta de que aquesta desgraciada criatura sobrevisqui á las feridas que ha rebut.» (*Penetrant ans al vehí que ho ha vist tot.*) Se gons se véu aqueixa dona del tercer pis deu portar una vida aixís, algo alegre?...

Lo vehí: —¿Cal si es una dona de molt bonas costums! Té seixanta cinch anys.

Lo reporter: —¿Seixanta cinch anys! Es un cas curiós. M' en alegro molt de haver passat per aquí ¡Quin succés tant bonich pel diari! Ab aquest títol de sensació: «Lo drama d' ahir!» (*Se precipita dins un cotxe que passa.*)

Un home que vé tot suhat: —¿Pas! ja son aquí ¡Jo 'ls he anat á avisar

Una veu: —¿Qui?

L' home que ha vingut tot suhat: —Los bomberos.

Una veu: —¿Perqué? ¿Qué han de fer?

L' home que ha vingut tot suhat: —¿Com qué han de fer?... ¿No 's calava foch al cuarto de las estoras?

(*Tralulit del francés.*)

EN LO JARDÍ DE M' AYMIA

Quan tinch l' ánima entristida
m' atanso vers ton jardí,
y allí goso de la vida
tot flayrant la margarida,
la viola y 'l llessamí.

L' abundó de clavellinas
que com joyells ne son bellas,
frescas, flayrosas, divinas,
contemplan las flors més finas
que s' anomenan poncellas.

Entre aquestas hi ha una flor
que amarga mon existir,
flor que un jorn en lo meu cor
lo foch del primer amor
per sa hermosó em feu sentir.

N' es encisadora rosa
que en mon cor causa alegria,
de las bellas més hermosa,
mostrantse sempre joyosa;
eixa flor ets tu, m' aymia.

FRANCESCH TORRES.

Servey de fora.

GIRONA.—En lo Teatro Principal d' aquesta ciutat, ha comensat á actuar una companyia de sarsuela castellana, que, fora duas ó tres parts, es alló que se 'n diu una desgracia.

De modo que aquest any, per las firas de Sant Narcís, los forasters podrán admirar lo gran Teatro restaurat de nou, ab lo seu sumptuós saló de descans y la gran escalinata de la entrada y una companyia dolenta. Quín contrast!

Las societats continuan preparantse pera donar major lluhiment á las Firas.

J. M.

SABADELL.—Actualment están efectuantse algunas milloras en lo teatro Principal d' aquesta ciutat. Obrirá sas portas á primers de Desembre, ab una complerta companyia cómic-h lírica, baix la direcció del popular baix cómic don Joseph Bosch.

X.

VILANOVA Y GELTRU.—Actua en lo teatro Principal, una complerta companyia de declamació. Dech

fer menció del bon des-empenyo que obtingué la joguina *Infanticidi*, en la que foren molt aplaudits la senyora Cufí y 'l senyor Llibre.

Diumenge per la tarde, se doná, en los «Jardins de Apolo», una funció acrobática, que 's vegé poch correguda.

En lo «Teatro Artesano», lo reputat ilusionista senyor Posadas, doná una sessió que resultá molt variada, satisfent á la concurrència que era numerosa.

F.

ÍNTIMA

Ja de las pradas
moren las flors;
tardor s' atansa,
ve la fredor.

Ja de los arbres
sos branquillons,
las secas fullas
cauhen per tot.

L' hivern s' atansa,
temps de fredor,
temps que pel pobre
sols se veu dol;

temps que no entona
fent saltirons,
sas melodías
lo rossinyol.

Ja la nevada
cubreix lo mon
y apar qu' afini
per cruel dissort.

Los cors refredan,
pero 'l meu, no;
l' hivern, m' aymia,
ab ell no pot.

Hi ha tant encesa
brasa de foch,
que ni nevadas,
ni grans fredors,
podrán minvarne
lo meu amor.

JOSEPH ORTA.

Teatros locals

Poca es la feyna que aquesta setmana correspon al revister de teatros: aquestos, en punt á espectacles, exceptuant lo teatro Lirich, han donat tant poch de sí desde la crónica anterior, que verdaderament fora del cas lo suprimir la present revista, y estich segur que no foran certament los lectors los que s' hi oposarian. Pero aquesta secció s' ha vingut publicant en Lo TEATRO REGIONAL desde son primer número y per poca cosa no hem pas de quedar malament.

Además va dir un sabí: *Ne touchez pas aux choses in-muables* (no sé si va dir aixó precisament; pero, vaja, es una cosa per l' estil) y no está bé fer quedar malament á tot un sabí.

Aixís, donchs, confeccioném de una manera ó altra la revista teatral de la present setmana y prènguinne la bona voluntat.

Principal.—Ab *alló* de las festas de Colon, tot los teatros se pot dir que varen treure fabas de olla y fins lo vell Principal ha lograt veure per una nit plena la seva sala de espectacles. Parlo de la funció de gala á la que hi varen concorre totas las autoritats y tot lo bó y millor de Barcelona.

Lo teatro va estar brillant ¿y cóm nó? ¿si era una festa oficial?

Després... ah, després no 'm parlém.

Dimecres va estrenarse lo drama *La herencia*, que no vaig tenir ocasió de veure perque la mateixa nit va efectuar-se al Lirich lo primer dels quatre concerts dirigits pel mestre Nicolau y un hom no pot ser per tot.

Lirich.—La Societat Catalana de Concerts ha fet una gran obra y además de una gran obra ha fet una bona obra. Donat l' estat d' abatiment en que 's trobava la música en nostra ciutat, semblava com si no contéssim aquí ab artistes capassos de interpretar las obras sinfónicas dels grans mestres ni ab un home ab prou alé pera concertarlas y dirigir-las. Y aixó era una vergonya per Barcelona, que sempre s' ha tingut per filarmónica. Pero ha bastat que 's constituís una Societat de Concerts y que aquesta posés la batuta en mans de un mestre tan reputat com lo Sr. Nicolau pera que en un temps relativament curt, tinguéssim la ditxa de poder sentir bona música magníficament interpretada.

Dimecres va donarse lo primer concert. Lo teatro va veures plé de una concurrència distingida qu' escoltà ab molta atenció y aplaudí ab entussiasme tots los números del programa, qu' era escullidíssim.

En la segona part se estrenaren las escenas sinfónicas del mestre Pedrell, *Lo cant de la Montanya*, premiadas en lo primers concurs celebrat per la Societat organitzadora dels concerts.

S' executá per primera vegada en la tercera part la gran escena relligiosa de *Parsifal*, interpretada per una nutrida orquesta y numerosos coros.

La gran obra de Wagner produhí gran efecte per la grandiositat ab que está concebuda. 'S pot dir qu' es de lo millor qu' en música hem sentit á Barcelona.

Lo primer concert del Lirich, que 's pot calificar de acon-teixement musical, ha donat un resultat brillantíssim.

Pot estar ben satisfeta la Societat Catalana de Concerts.

Romea.—S' han anat representant obras vellas, efectuant, no obstant, bonas entradas.

Ahir divendres debia tenir lloch l' estreno del saynete de costums barcelonins *¿Qui... compra maduixas?* original de D. Emili Vilanova.

Ne parlarém la setmana entrant.

Novetats.—També aquí han anat sostenint-se ab obras del repertori.

Per dijous estava anunciat lo primer estreno de la present temporada, qu' es lo del drama en tres actes *L' hereu Jordi*, original de D. Pere A. Torres.

Ja tenim feyna pera 'l número vinent.

Tívoli.—Tot té fi en aquest mon: fins *Miss Helyett*, y aixó que era obra, segons deyan, que no s' havia de acabar may.

A París s' ha representat mil y pico de vegadas, aquí cent y una. Total un cero de menos; quasi res.

Miss Helyett se n' ha anat ab la música á altra part, es á dir; á Valencia.

Parodiém al Tenorio:

*Ahora que los valencianos
se las entiendan con ella.*

Eldorado.—Durant las passadas festas s' ha omplert cada nit á vessar. Era de preveure. *Lo secret dels sabis* té atractius suficients pera obtenir un públich numerós.

Per lo tant y exercint de profetas, podém dir que *Lo secret dels sabis* durará per molt temps en lo cartell.

—Que aixís sia, dirán los interessats.

Circo Ecuestre.—La pantomima de *Colon* també ha merescut lo favor dels forasters. Cada vegada que s'ha representat, lo Circo s' ha omplert y aixó que durant varis dias de la setmana passada se'n van donar duas representacions diarias: tarde y nit, que es tot lo que 's pot demanar d' una obra d' aquesta naturalesa.

També aquí tenen obra per dias.

Y per ara, no canso més.

LABRUGUERA.

SERENATA (1)

De faccions puras y bellas
 coneix un sér jo;
 sos ulls brillan com estrelles
 de rich vermelló.
 Jo l' estimo puig m' estima
 per çó vull cantar.
 Son amor dols ¡ay! m' anima
 y 'm fa delirar.

D' hermosíssima figura
 no 'n veig cap d' igual;
 tota cor, tota ternura,
 ¡es angelical!

Franca n' es sa rialleta
 puig, m' está dictant
 qu' ab amor la donzella
 premiará mon cant.

Es un ángel de la terra,
 ¡oh, cor noble y seductor!
 ¡Sálvam tu d' aquesta guerra,
 que per tu 'm moro d' amor!

ABELARDO COMA.

Societats Recreativas

Niu Guerrer.—Merescut éxit corona los esforços fets per aquesta societat, ab lo preciós panorama quina ressenya fèrem en lo número anterior.

Acabadas ja del tot, totas las vistas produheixen la més perfecta ilusió.

Per aquest motiu, no es d' estranyar l' interés que demostra 'l públich pera visitar tant pintoresch panorama.

Círculo Ultramarino.—Ab escullida concurrencia, com de costúm, celebrá diumenge al vespre una variada funció.

Los Srs. Poch y Molina interpretaren ab molt acert los personatjes del popular diálech *Los dos barbers*.

Baix la direcció del distingit pianista Sr. Comella

(1) Música del mestre alemany, Schubert.

se doná un concert que li valgué molts aplausos, dels que 'n participaren los executants Srtas. Grané y Sisteré y lo Sr. Canibell.

L' Atlántida.—Sens preocuparse de las moltas condicions que 's necessitan reunir pera posar en escena una obra de vol com *Mar y Cel* y sols protegits per l' estudi y bona voluntat, pogueren sortir ayrosos de tal empresa los joves aficionats de aquesta Societat.

Estudiaren be son respectiu personatge, interpretantlo ab acert la Srta. Serrano y los Srs. Vallcorba, Balaguer, Hernandez, Miró, Callís y Vinyeta.

Pera presentar aquesta obra ab deguda propietat s' estiená una decoració que sigué molt aplaudida y eridat á las taulas son autor Sr. Musolas.

J. XIMENO.

RETALLS

Sempre que pulso ma lira,
 me sembla, radiant de amor,
 qu' es lo teu cor que suspira
 en los meus brassos, Leonor.

Vas casarte pels diners
 y avuy vius en mitx de penas...
 també d' or se fan cadenas
 que tenen del ferro 'l pes.

¿Com vels passar per poncella
 que te de esclatar encara,
 si tens sentiments de mare
 y 'ls ignora una doncella?

I. IGLESIAS.

Novas

Probablement al publicar lo próxim número tindrem fetas las cubiertas del drama *L' Agulla*, en quin cas avisarém per que puguin obtenirlas tots los senyors que desitjin enquadrarlas.

Ha comensat á publicarse á Manresa, un periódich que porta lo poch poétich títol de *L' Arengada*.

Está anunciat, pera demá diumenge, en lo «Círculo Mercantil Familiar», lo benefici del estudiós jove senyor Llorens, que per las simpatias ab que conta li augurém un bon resultat.

A UNA

Al mirar tos negres ulls
 y ta roja cabellera,
 ton nas, tos llavis, ta boca,
 tas pestanyas, tas caderas,
 ton cos tan apretadet,
 tos peus y tas dos galletas,
 esclamo, fora de sí,
 ¡Y quina dona més lletja!

SALVADOR BONAVIA.

PENSAMENT

Vol ser rich aquell qu' es pobre,
lo qu' es rich vol més diners;
y no obstant, ab tot y 'ls quartos,
jamay ningú felís es.

ISIDOR MARTINEZ.

PETIT CONCURS

(Bases publicadas en lo número anterior)

PLECHS REBUTS

Número 4, Pepet d' Esplugas.

Enigmas

XARADA

Nota musical primera,
un animal n' es segona,
se n' omplan molts de tercera,
y veur s en tot cartera
un carrer de Barcelona.

E. VINYAS.

TRENCA-CIASCAS DOBLE

D. PERE MAL
TONA.ROSA DOLS
GES

Formar ab aquestas duas direccions, los titols de dos dramas catalans.

A. AMIGÓ.

CREU DE PARAULES

Primera ratlla vertical y horisontal: nota; segona, en las cartas; tercera, nom d' home; quarta, idem; quinta, lo que espanta als quintos; sexta, preposició.

FRANCISCO CORBELLÀ Y VILAR.

ANAGRAMA

Per fer una tot de total,
ja te rabia D. Pasqual.

JAUME LLOPART.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	riu de Europa.
3	4	5	6	2		estat del antich Continent.
	2	6	1	2		opera.
		2	3	2		nom femení.
			4	2		número.
				5		consonant.

KU-YNG.

GEROGLIFICH

QUI

X (X X X)

X X

X X X

PELA L' AS.

(Las soluciones en lo próximo número.)

Solucions als Enigmas insertats en lo número 35.

XARADA.—Ab-don.

TERS DE SILABAS.—

M	a	t	a	r	ó
T	a	r	r	a	s
R	o	s	a	r	i

GEROGLIFICH.—Per almansins Almansa.

Correspondencia

Joseph Rus, Carmelo, M. Genís, F. Rujaca, Colom Petit, S. serpentina (arambolas, Salta-rechs, Mannel Sans, Noy Sabi, Anton Rafols, Cançons, M. Torres, Sala Mateu, Margarita Sabat, Maria Solà, Quatre Cantons, Un gran seba, Martí y Martí, Ramon Agost: lo que han enviat no va prou be.

Cintet Barrera y Cargol, E. Vinyas, A. Lle-nart, R. Soriano, T. Mata, I. Vio a y Mouf rti; M. campanya, Sansis, J. Martell, M. Rufi, Mateu Sine l y Carlos Revès: aprofitaréu alguna cosa.

Carlos Refia, es molt desgarrat.—Sangenís, es incorrecte.—Nen Bufó, quan ho fassi millor.—L. M., Girona, lo nonbament deu ser irri per lo que demana.—Abelardo Coma, ja veu que procurém cumplir.—Narcís de Fontanillas, anirà «Claca».—Enrich Riera Mateu, alguna cosa.—Joseph Falp y Plana, ja ho devia veure, del demés quan vinguin parlar m.—Just Pahissa, no va prou be.—Franc-sca Torres, vegi lo fallo.—Joan Manubens Vidal, anir la poesia.—Isidor Martínez, anirà «Lo Dol».—Anton Nort, no hi ha medi de treuren partit.—Geroni Martí, entre tot a'go aprofitaréu.—R. Ribi, R. Soriano, A. Leonart, J. Fermós y B. Bujaca: estavan be, en lo número pròxim ja tindran mes alicient.—Gabriel Castell, l' assumpto no te prou interès.—F. A. Arenys, saldo conforme, sentim s'n determini, aló no sigué cap xisco y si equivocada la pobació.—J. P. Vilafranca, rebut y servit.—Pere Monistrol, anirà.—M. Serra Castells, no van prou be, veurem en altres.—J. Bach Genaró, no fila prou be.—alvador Bonavia, anirà.—A una; l' altre envihia de nou.—Jaume Casals, la colecció completa val quatre pessetas.—S. Romani, l' article es poch cuydat.